

Magyar Virtus Bjelovárban

Rajta! Elhangzott a vezényszó és Isten nevében soha nem látott létszámú delegáció: negyedszáznyi magyar és 8 huszárló kelt útnak 2017.

június 16-ának péntek reggelén, hogy Somogyországot képviselhessék a horvátországi Bjelovár városban.

Barátaink, a bjelovári hagyományőrző határőr huszárezred immár tradicionálisnak számító meghívásának következtében, újra egy feledhetetlen találkozásnak lehettünk részesei.

A Somogyi Huszárok ugyanis nem kisebb eseménynek, mint a város alapításának ünnepélyén vettek tevékenyen részt. A Mária Terézia napokon ugyanis a hamuszürke csákót, a sötétkék egyenruhát viselő huszárok és a magyaros hat vágás szinte már elmaradhatatlanok. S bizony, korábbi évek hatására már sokan, mint ismerősöket, „Madarski Husari” néven illetnek minket mosoly kíséretében.

Az idei év különlegességét adja, hogy ennyi somogyi magyar és somogyi huszár soha nem tette tiszteletét Ófelsége, Mária Terézia császár és királynő előtt, s arra sem akadt példa, hogy egy magyar huszár merészeljen egyenesen vele táncolni az audienciát követően!

Az udvarhölgyek, a horvát huszárok és a tisztelt bjelovári polgárok is kíváncsian figyelték, hogy a magyar huszárok kardforgató tudománya bizony, párját ritkítja.

S a vitézlő iskolán, mint a királynő diadémján az ékkő, lovasaink is bemutatták talentumukat, hatalmas ováció és több száz szempár érdeklődő kíséretében.

Ám nem csak ily' vígasságokban volt része a magyar küldöttségnek.

A horvát bajtársak egy túra keretében

kegyelet teljes emlékezetre is felhívtak bennünket és koszorúzásra. Az emlékek virágait azoknak ajánlottuk, akik a hazáért nem féltek meghozni a legnagyobb áldozatot. A Bjelovárhoz kötődő katonahősök emléke elevenedett meg a veteránok ajkán, majd látogattuk meg az emlékművet.

A hallottak erősen gondolkodóba ejtettek mindannyiunkat, és meghatották a szívünket. Megrendítő volt, ahogy múltjuk e pontját megmutatták nekünk.

„Egy korona, két nemzet.” Egykor így hangzott a mondás, amely kifejezte a magyar- horvát viszonyt. Alig száz év múltán azt mondhatjuk, ha a barátság, bajtársiasság és az őszinte tisztelet efféle láthatatlan korona, úgy hisszük, ezek mindig egyé teszik azokat, akik mostani utunkat és napokat együtt töltöttük.

Aztán felvirradt a vasárnap, a búcsú pillanata... Ilyenkor nehéz a szó, a nyelv botlásai helyett sokszor csak egymás szemébe nézve teszünk egymásnak vallomást, hogy nem ez az utolsó találkozás, legyen az a Dráván innen vagy azon túl.

Bosnyák Dávid János
hő. huszár kornétás